NERVÁK IV

- Zákulisí strachu -

René Rony

NERVÁK IV: ZÁKULISÍ STRACHU

Copyright © René Rony, 2026
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-522-3 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-523-0 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-524-7 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

Kapitola 1

Chladný listopadový vítr v roce 2025 se opíral do starých barrandovských hal. Všude kolem voněla čerstvá barva, spálený prach z reflektorů a levná káva z automatů. Hala číslo čtyři bzučela jako rozdrážděný úl. Kabeláž se plazila po betonové podlaze jako klubko černých hadů. Osvětlovači pokřikovali z kovových lávek vysoko pod stropem a do toho neustále drnčely vysílačky produkce.

U dlouhého stolu uprostřed placu seděl režisér Viktor Král. Bylo mu pětapadesát, měl prošedivělé strniště, propadlé tváře a unavené oči schované za silnými obroučkami brýlí. Před sebou měl rozložený scénář kriminálního thrilleru s názvem ´Lov na krásu´. Vedle něj nervózně poklepával propiskou producent Marek Tichý.

„Máme jich za sebou už čtyřicet, Viktore," řekl producent tiše a promnul si kořen nosu. „Jestli dneska nenajdeme naši Loren, posouváme první klapku. A to si nemůžeme dovolit. Každý den zdržení nás stojí majlant."

„Klid, Marku," odpověděl režisér chraplavým hlasem. „Když to uspěcháme, celý ten film spadne do průměru. Loren není žádná uječená figurína. Je to ženská, která se dívá smrti do očí a ani nemrkne. Musí mít v sobě oheň i led zároveň. Pošli sem další."

Asistentka režie mávla rukou ke dveřím. Do kužele ostrého světla vstoupila Alena Koutná. Bylo jí sedmadvacet let, měla štíhlou postavu, tmavé vlasy stažené do nedbalého drdolu a pronikavé zelené oči. Na sobě měla jen obyčejné džíny a tmavý rolák. Zastavila se na značce nalepené žlutou páskou na zemi a zhluboka se nadechla.

„Dobrý den," pozdravila pevně, ale v koutcích úst jí cukalo napětí.

„Dobrý den, Aleno,“ přikývl Viktor Král a naklonil se přes stůl. „Máte před sebou scénu z pitevny. Loren právě zjistila, že oběť měla na krku stejnou jizvu jako její zmizelá sestra. Nechci žádný velký divadelní pláč. Chci vidět, jak se ve vás láme vztek s bezmocí. Jste připravená?“

„Jsem,“ vydechla Alena.

„Tak jedeme. Akce.“

V hale zavládlo absolutní ticho. Dokonce i kulisáci v zadním traktu přestali zatloukat hřebíky. Alena sklopila zrak k prázdnému kovovému stolu, který suploval pitevní lůžko. Ramena jí klesla, ale čelist se jí pevně semkla. Zvedla hlavu a podívala se přímo do kamery. V očích se jí zaleskly slzy, které ale nenechala stéct.

„Neudělal to jen tak,“ zašeptala, až to mikrofony na táhlech musely lovit na maximum. „Chtěl, abych to viděla. Chtěl, abych věděla, že je pořád o krok napřed. Ale spletl se. Myslí si, že mě tím zlomí, že se schovám do kouta a budu brečet. Jenže on neví, jak chutná krev, když ji člověk polkne. Najdu ho. I kdybych měla rozkopat každý kámen v tomhle prohnilém městě, najdu ho a vlastníma rukama mu vytrhnu srdce z těla.“

Poslední slova nezařvala. Pronesla je ledovým, mrazivým tónem, ze kterého naskakovala husí kůže. Zůstala stát jako socha, hruď se jí prudce zvedala a rty se jí lehce chvěly.

Režisér Viktor Král seděl několik vteřin bez hnutí. Zapomněl i na to, že má v ruce zhaslou cigaretu. Producent vedle něj pomalu odložil propisku a vyměnil si s Viktorem dlouhý pohled.

„Stop,“ řekl režisér nakonec tiše. Sundal si brýle a přejel si dlaní přes obličej. „Aleno, pojďte blíž ke stolu.“

Alena vydechla, jako by celou dobu zadržovala dech. Srdce jí bušilo až v krku. Přešla těch pár kroků ke stolu a nejistě se usmála.

„Bylo to moc tvrdé?“ zeptala se opatrně. „Můžu to zkusit ještě jednou, trochu civilněji, jestli chcete.“

Viktor Král se poprvé za celé dopoledne usmál. Vstal ze židle a obešel stůl.

„Nechci to zkusit ještě jednou, Aleno," řekl hlasitě, aby to slyšel celý štáb. „Protože tohle byla Loren. Přesně takovou jsem ji měl v hlavě, když jsem ten scénář před dvěma lety psal. Gratuluju, slečno Koutná. Ta role je vaše."

V hale se ozval potlesk. Osvětlovači nahoře na lávkách zabušili do kovového zábradlí a asistentka režie radostně vyjekla. Alena zůstala stát s otevřenou pusou. Trvalo jí dvě vteřiny, než jí to došlo. Pak jí vyhrkly slzy radosti.

„Vážně?" vyhrkla a nevěřícně se zasmála. „Vy si ze mě neděláte legraci? Pane Králi, já… já tomu nemůžu uvěřit!"

„Nedělám, u filmu na legraci není rozpočet," zasmál se režisér a otevřel náruč.

Alena se mu vrhla kolem krku a pevně ho objala. Pak se otočila k producentovi Markovi Tichému a objala i jeho, až mu málem převrhla kelímek s kávou. Hned nato se vrhla k asistentce režie, ke kameramanovi i ke zvukaři, který ještě držel v ruce dlouhou tyč s mikrofonem. Objímala každého, kdo jí přišel do cesty, smála se na celé kolo a neustále opakovala děkuju.

„Tohle je můj splněný sen!" zářila a tiskla k sobě scénář jako ten největší poklad. „Já se tak strašně těším! Nezklamu vás, slibuju, že do toho dám úplně všechno!"

„O tom nepochybuju," přikývl Viktor Král a poklepal jí na rameno. „V pondělí ráno začínáme se čtenými zkouškami. Odpočiňte si, o víkendu naberte síly, protože vás čeká peklo. Budeme točit v noci, v dešti a v těch nejhorších dírách v Praze."

„Mně to nevadí, klidně budu spát tady v ateliéru!" smála se Alena.

Zatímco uvnitř haly číslo čtyři vládla euforie, venku za těžkými plechovými vraty panoval úplně jiný svět. O padesát metrů dál, u starého bufetu schovaného za kulisami historického městečka, stál u plechového stolku muž v obnošené kožené bundě.

Jiří Majer. Bývalý elitní kapitán kriminálky, kterému v celém sboru neřekli jinak než Nervák. Vypadal strhaně. Pod očima měl tmavé kruhy, vlasy rozcuchané od větru a v ruce držel kelímek s černým čajem, který už dávno vystydl. Na sobě měl visačku s nápisem *Odborný poradce – externista.*

Do téhle práce ho uvrtal známý z kriminálky, který znal producenta Tichého. Měl hlídat, aby herci nedrželi pistole jako banány a aby policejní postupy ve filmu nevypadaly jako úplná fraška. Jiří tu práci vzal jen proto, neboť po krachu *Vanguard Security*, kde dělal vedoucího sekuriťákům neměl do čeho píchnout.

Dveře z haly číslo čtyři se rozletěly a ven vyběhla rozesmátá Alena Koutná. Zastavila se na čerstvém vzduchu, roztáhla ruce a zhluboka se nadechla. Pak si všimla muže u plechového stolku. Vykročila rovnou k němu.

„Dobrý den!“ zavolala na něj vesele. „Vy jste taky ze štábu, že jo? Já jsem Alena! Právě jsem dostala hlavní roli! Budu hrát Loren!“ radostně vykřikla poslední slovo.

Jiří si ji pomalu prohlédl od hlavy k patě. Jeho unavený pohled se zastavil na jejích zářících očích a širokém úsměvu. Neusmál se. Jen si odfrkl a upil studeného čaje.

„Gratuluji,“ řekl suše. „Snad víte, do čeho lezete.“

Alena k němu došla až na krok a bez varování ho krátce, přátelsky objala. Jiří ztuhl jako prkno. Nebyl zvyklý, že by na něj někdo sahal, natož cizí ženská, která září jako vánoční stromeček.

„Promiňte, já mám prostě strašnou radost,“ zasmála se Alena a o krok ustoupila. „A vy tady děláte co? Jste od osvětlovačů, nebo od rekvizit?“

„Od reality, slečno," odpověděl Jiří chladně a položil prázdný kelímek na stůl. „Jmenuju se Jiří Majer. Mám dohlížet na to, abyste u té kamery nevypadala jako úplný amatér, až budete držet devítku a prohledávat tmavý sklep."

Aleně na vteřinu pohasl úsměv, ale hned ho zase nahodila zpátky. „Aha! Vy jste ten bývalý policajt! Viktor mi o vás říkal. To je skvělé, aspoň se od vás všechno naučím. Můžeme si tykat? Já jsem Alena."

„Jak chcete," pokrčil rameny Jiří a sáhl do kapsy pro krabičku cigaret. „Ale nečekejte, že vás budu vodit za ručičku. Skutečná policejní práce není žádná romantika, Aleno. Je to špína, smrad, mrtvoly a lidi, kteří vám lžou do očí, i když mají ruce od krve. A podle toho, jak tady poskakujete, mi přijde, že o tom víte kulový."

Alena se zamračila a založila si ruce v bok. „Hele, poslouchej, Jiří. To, že se raduju z životní role, ještě neznamená, že jsem nějaká naivní husa. Dřela jsem na tom konkursu tři týdny. Studovala jsem spisy, mluvila jsem s patology a četla jsem všechno o sériových vrazích."

„Číst knížky a stát nad rozřezanou holkou v bažině jsou dvě úplně jiný věci," odsekl Jiří a škrtl zapalovačem. Plamínek osvětlil jeho tvrdé rysy a drobnou jizvu nad obočím. Přesto byl stále pohledný chlap. „Ale to je fuk. Je to jenom film. Tady se střílí slepýma a krev je z červeného sirupu."

„Možná je to jenom film," řekla Alena už o poznání vážněji, „ale já chci, aby to vypadalo skutečně. Takže doufám, že mi pomůžeš, i když se tváříš, jako bys právě snědl citron."

Jiří vyfoukl oblak šedého dýmu do studeného vzduchu. Podíval se na ni a poprvé v jejích očích zahlédl ten zvláštní, tvrdohlavý záblesk, který před chvílí přesvědčil režiséra.

„Uvidíme v pondělí," zabručel. „A teď běž dovnitř, než nastydneš. Jestli dostaneš angínu, producent z tebe stáhne kůži zaživa."

„Těším se na spolupráci, Nerváku," mrkla na něj Alena, otočila se na podpatku a zmizela zpátky v hale.

Jiří zůstal stát sám. Zamračil se a promnul si spánky.

„Kdo jí sakra řekl tuhle přezdívku?“ zamumlal si pro sebe a típl nedokouřenou cigaretu o plechový popelník. Někde v hloubi břicha se mu ozval ten starý, dobře známý pocit. Ten neklid, který vždycky předcházel nějakému pořádnému průšvihu.

Alena vyšla z areálu Barrandova krátce po čtvrté hodině odpoledne. Venku už se pomalu stmívalo a nad Prahou se rozprostírala šedá listopadová obloha. Studený vítr jí cuchal vlasy a prohánět se mezi kabáty kolemjdoucích. Ona si toho, ale téměř nevšímala.

Šla rychle, skoro poskakovala, a v kabelce svírala scénář, který jí připadal jako nejcennější věc na světě. Několikrát ho během cesty vytáhla, otevřela na první stránce a znovu si přečetla své jméno, které tam bylo napsané vedle jména hlavní postavy.

Alena Koutná – Loren.

Pokaždé se musela usmát.

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ zamumlala si pro sebe a přitiskla scénář k hrudi.

V tramvaji si sedla k oknu. Za sklem ubíhaly mokré ulice, obchody a lidé spěchající z práce. Alena měla chuť vykřiknout do celého vozu, že právě získala hlavní roli ve filmu. Nakonec se, ale jen pousmála a vytáhla z kabelky telefon.

Našla číslo své matky a začala psát zprávu. Pak ji zase smazala.

Ne.

Tohle jí musí říct osobně.

Chtěla vidět její výraz, její překvapení a především tu radost, kterou spolu budou sdílet. Matka pro ni totiž znamenala mnohem víc než kdokoliv jiný.

Vychovávala ji sama. Alena svého otce nikdy nepoznala a vlastně o něm doma téměř nemluvily. Její matka ji měla ještě za svobodna a od chvíle, kdy se narodila, byly na všechno jen ony dvě. Nikdy neměly mnoho peněz, nikdy nežily v žádném přepychu a často si musely odpírat i věci, které ostatní považovali za samozřejmost.

Přesto se její matka vždycky snažila, aby Aleně nic důležitého nechybělo. Pracovala, jak jen mohla, brala směny navíc a šetřila každou korunu. Když bylo potřeba koupit nové boty, sama si raději ještě jeden rok nechala ty staré. Když Alena potřebovala peníze na herecký kurz, matka neváhala a vytáhla úspory, které si dlouhé měsíce schovávala v malé plechové krabičce.

Alena na to nikdy nezapomněla.

A právě proto pro ni dnešní úspěch znamenal tolik. Nešlo jen o její sen. Byla to také příležitost, jak konečně trochu ulevit ženě, která pro ni celý život obětovala téměř všechno.

Když vystoupila z tramvaje, přidala do kroku. Jejich byt se nacházel ve starším činžovním domě na okraji Prahy. Dům měl oprýskanou fasádu, ve vstupní chodbě se loupala omítka a schodiště vrzalo při každém kroku. Výtah tu nebyl, a tak Alena vyběhla tři patra téměř bez zastavení.

U dveří vytáhla klíče. Než odemkla, na okamžik se zastavila a znovu se usmála.

„Tak, maminko, připrav se," zašeptala pobaveně.

Odemkla a vtrhla dovnitř. „Mami!"

Z kuchyně se ozvalo cinknutí nádobí. „Aleno? To jsi ty?"

„Ne, pošťák!"

„Tak to jsi asi jediný pošťák, který doma nechává boty v předsíni a huláká jako na lesy," zavolala matka pobaveně.

Alena si rychle sundala kabát, odhodila kabelku na malou komodu a zamířila do kuchyně.

Její matka, Jana Koutná, stála u sporáku v obyčejné zástěře. Bylo jí něco málo přes padesát, měla světle hnědé vlasy s několika šedinami, které si doma stahovala do volného culíku, a na tváři jemné vrásky. Na sobě měla starší pletený svetr a domácí kalhoty.

Právě míchala v hrnci bramborovou polévku.

„Co se děje?“ zeptala se, když spatřila dceřin rozzářený obličej. „Ty jsi nějaká veselá. Stalo se něco?“

Alena se zastavila uprostřed kuchyně. Několik vteřin na matku jen hleděla, jako by si chtěla vychutnat ten okamžik.

„Mami, sedni si.“

Jana se zarazila. „Proboha, co jsi provedla?“

„Nic jsem neprovedla! Jen si sedni, prosím tě.“

„Aleno, neděs mě.“

„Mami! To bych přece neměla takovou dobrou náladu.“

Jana se zasmála, vypnula sporák a otřela si ruce do utěrky.

„Máš pravdu. Už sedím. Tak povídej. Co se stalo?“

Alena vytáhla scénář zpod paže a položila ho na stůl. Potom se nadechla.

„Dneska jsem byla na tom posledním konkurzu.“

„Já vím, zlatíčko. Ráno jsi mi říkala, že se vrátíš až odpoledne. Tak jak to dopadlo?“

Alena se na okamžik odmlčela. Pak se jí po tváři rozlil široký úsměv.

„Dostala jsem ji.“

„Co jsi dostala?“

„Tu roli, mami!“

Jana zamrkala. „Jakou roli?“

„Tu hlavní! Mami, já budu hrát Loren! Vybrali mě! Režisér mě vybral!“

Jana na ni několik vteřin nechápavě hleděla. „Počkej… Ty mi chceš říct, že jsi dostala tu hlavní roli v tom filmu, o kterém jsi mi pořád vyprávěla?“

„Ano! Přesně tu!“

„Alenko…“

„Mami, já budu hlavní postava! Budu tam hrát od začátku až do konce. Dneska jsem předvedla scénu z pitevny a režisér mě zastavil. Já si myslela, že jsem to pokazila, dokonce jsem se ho ptala, jestli to nechce zopakovat. A on se jenom zvedl, podíval se na mě a řekl, že tu roli dostávám! Před celým štábem! Všichni začali tleskat. Mami, oni mi opravdu tleskali!“

Jana si pomalu přiložila ruku k ústům. „To snad není možné.“

„Je to možné! Podívej!“

Alena před ni posunula scénář a ukázala jí titulní stránku s poznámkou o obsazení.

„Tady! Vidíš? Moje jméno!“

Jana se sklonila nad papírem. Chvíli si ho prohlížela, jako by se bála, že špatně čte. Potom zvedla oči k dceři.

„Ty jsi to opravdu dokázala.“

„Dokázala, mami. Já to dokázala!“

Jana vstala, obešla stůl a pevně dceru objala. „Já jsem na tebe tak pyšná, holčičko moje.“

Alena se jí schoulila do náruče. „Děkuju ti, mami.“

„Za co mi děkuješ?“

„Za všechno. Za to, že jsi mě podporovala, i když jsem někdy neměla ani korunu. Za to, že jsi mě nechala chodit na kurzy, i když sis kvůli tomu musela odpírat spoustu věcí. Za to, že jsi mi nikdy neřekla, že na to nemám. Vím, že to se mnou nebylo vždycky jednoduché. Zejména, když jsem studovala DAMU.“

Matka ji pohladila po vlasech. „Ale prosím tě. Vždyť jsi moje dcera.“

„Já vím. Jenže já jsem si někdy říkala, jestli to celé není zbytečné. Kolikrát jsem přišla domů z konkurzu a měla jsem chuť se na všechno vykašlat. Pamatuješ, jak jsem minulý měsíc přišla a prohlásila, že už nikam nepůjdu?“

„Pamatuju. A taky si pamatuju, jak jsi druhý den ráno vstala a zase jsi běžela na další zkoušku.“

Obě se zasmály. „Protože jsi mi řekla, že člověk nemůže dostat něco, o co se ani nepokusí.“

„A měla jsem pravdu.“

„Měla.“

Jana dceru znovu objala a tentokrát ji políbila na čelo.

„Víš, Alenko, já jsem nikdy nepochybovala o tom, že jsi talentovaná. Možná jsem někdy měla strach, jestli se tím dokážeš uživit, jestli tě ten

svět nesemele a jestli nebudeš jednou zklamaná. Ale nikdy jsem nepochybovala o tom, že na to máš. Jen jsem si přála, abys byla šťastná.“

Alena se od matky trochu odtáhla. „A teď budu. Víš, co je ještě nejlepší?“

„Copak?“

„Budu za to dostávat dobře zaplaceno.“

Jana se zasmála. „No konečně. To už je snad ještě lepší zpráva než ta hlavní role.“

„Mami, myslím to vážně. Ten honorář nebude vůbec špatný. Ještě mi samozřejmě musí říct všechny podrobnosti, ale už teď vím, že to bude mnohem víc, než jsem si kdy dokázala představit.“

Jana se posadila zpátky ke stolu. Alena si přitáhla židli naproti ní a položila na desku obě ruce.

„Víš, co bych chtěla udělat jako první?“

„Koupit si nové šaty?“ nadhodila matka.

„Taky bych si mohla. Ale ne. Chci nejdřív zaplatit všechny účty, které máme na stole v předsíni. A potom bych ti chtěla koupit pořádnou zimní bundu. Tu tvoji už skoro nejde zapnout.“

„Ale Aleno, ta bunda ještě slouží.“

„Mami, prosím tě. Vždyť ti z ní leze výplň u rukávu.“

„To je jenom malá dírka.“

„Malá dírka? Minule jsem ti tam mohla strčit celou ruku.“

Jana se rozesmála a zavrtěla hlavou. „Ty jsi hrozná.“

„A taky bychom si mohly konečně koupit novou pračku. Ta naše už při ždímání zní, jako kdyby se měla každou chvíli rozletět na kusy.“

„To je pravda,“ připustila Jana. „Ale nemusíme všechno utratit hned. Peníze se mají šetřit.“

„Já vím. Neboj se, nebudu rozhazovat. Ale chci, abychom si konečně mohly trochu oddechnout. Aby ses nemusela každý měsíc děsit, jestli nám zbyde na nájem a jídlo. Abychom nemusely pořád počítat každou korunu.“

Jana na chvíli zmlkla.

Jejich byt byl malý. V kuchyni stál starý stůl se dvěma židlemi, na parapetu byly květináče s muškáty a v rohu lednice, která pamatovala snad ještě Alenino dětství. Obývací pokoj zároveň sloužil jako ložnice její matky. Alena měla svůj malý pokoj, do kterého se vešla postel, skříň, pracovní stolek a knihovna plná knížek a divadelních her.

Na žádný luxus si nikdy nepotrpěly. V zimě šetřily na topení, oblečení nosily, dokud se úplně nerozpadlo, a na dovolenou u moře se dívaly spíš jako na vzdálený sen než na něco, co by si mohly dovolit.

Jana však nikdy nedovolila, aby Alena cítila, že je jejich život chudý na lásku. Odmalička jí dávala najevo, že jsou sice jen dvě, ale že jim to musí stačit. A také stačilo.

„Víš, co je pro mě nejdůležitější?“ zeptala se matka tiše.

„Co, mami?“

„Že jsi šťastná. Já nepotřebuju novou bundu ani pračku. Vážně ne. Celý život jsem si přála, abys dostala příležitost dělat to, co tě baví. Když ses jako malá pořád převlékala do starých šatů a hrála si před zrcadlem na herečku, říkala jsem si, že jednou třeba opravdu budeš stát před kamerou. A dneska se ti to splnilo.“

Alena sklopila oči. „Já vím, že jsi to se mnou neměla jednoduché.“

„To neměla," usmála se Jana. „Ale nelituju jediného dne."

„Nikdy ti nebylo líto, že jsi mě měla sama? Že jsi na všechno byla sama?"

Jana se na ni podívala. Její úsměv trochu zvážněl.

„Aleno, tohle už mi neříkej. Nikdy jsem tě nepovažovala za přítěž. Ano, měla jsem tě za svobodna. Ano, tvůj otec u toho nebyl a já se musela naučit zvládat všechno sama. Byly chvíle, kdy jsem nevěděla, jak zaplatím nájem, a byly dny, kdy jsem byla tak unavená, že jsem sotva došla z práce domů. Ale nikdy jsem si neřekla, že bych si přála, abys nebyla na světě. Rozumíš?"

Alena přikývla. „Rozumím."

„Ty jsi byla to nejlepší, co mě v životě potkalo. Když jsem tě poprvé držela v náručí, měla jsem strach jako nikdy předtím. Byla jsem mladá, bez peněz a bez jistoty. Ale podívala jsem se na tebe a věděla jsem, že to zvládnu. Že se o tebe postarám, i kdybych měla pracovat do úmoru."

Aleně se znovu zalily oči slzami. „Mami…"

„A podívej se na sebe dneska. Jsi dospělá ženská, máš svůj sen a konečně dostáváš šanci ho uskutečnit. Já už si od tebe nic víc nepřeju."

„Já ti ale chci něco dát. Chci, abys měla taky hezký život. Nechci, abys pořád jenom pracovala a starala se o mě."

„Tak to se nejdřív musíš pořádně naučit hrát, slečno herečko," zasmála se Jana. „A potom uvidíme."

„Neboj se. Budu nejlepší Loren, jakou kdy kdo viděl."

„To bych ti radila."

Alena se rozesmála a znovu objala matku. „Mám tě ráda."

„Já tebe taky, zlatíčko."

Chvíli zůstaly sedět v objetí, dokud se Jana znovu nezvedla k sporáku.

„Tak a teď mi pověz všechno od začátku. Jak ten konkurz probíhal? Kdo tam byl? Jak se na tebe tvářili? A co přesně ti ten režisér řekl?“

Alena se rozzářila.

„Tak na to se připrav. Protože tohle ti budu vyprávět ještě zítra.“

Venku za oknem začínal padat drobný listopadový déšť. V jejich malém bytě bylo teplo, na stole voněla bramborová polévka a staré hodiny na stěně pravidelně odměřovaly čas.

Kapitola 2

Uběhl přesně týden od konkursu. Alena Koutná kráčela po dlouhé chodbě barrandovské produkční budovy jako na obláčku. Podpatky jejích černých lodiček pravidelně klapaly o naleštěnou podlahu a jejich zvuk se rozléhal téměř prázdnou chodbou. Všude kolem panoval obvyklý ranní pracovní ruch. Za některými dveřmi se ozývaly tlumené hlasy, jinde zvonily telefony a z jedné kanceláře dokonce doléhal hlasitý smích. Alena si toho však téměř nevšímala. Byla příliš ponořená do vlastních představ.

Celých sedm dní nespala téměř ničím jiným než scénářem k filmu ´Lov na krásu´. Měla ho popsaný poznámkami od první do poslední stránky. Jednotlivé listy byly plné barevných podtržení, poznámek na okrajích a drobných šipek, kterými si označovala důležité okamžiky. V hlavě už nosila každý pohyb, každé gesto i tón hlasu vyšetřovatelky Loren. Dokonce si několikrát před zrcadlem zkoušela její výraz při výslechu podezřelého a přemýšlela, jakým způsobem by měla pronášet jednotlivé repliky.

Byla přesvědčená, že ji čeká životní příležitost. Po několika letech menších televizních rolí, reklam a epizodních vystoupení konečně dostala možnost

ukázat, co v ní skutečně je. Už se viděla na filmových plakátech, při rozhovorech pro časopisy i na slavnostní premiéře. Představovala si, jak bude stát vedle režiséra a producentů, zatímco fotografové budou volat její jméno. Byla šťastná a ani na okamžik nepřipouštěla, že by se mohlo něco pokazit.

Zaklepala na těžké dřevěné dveře s mosaznou cedulkou *Viktor Král režisér*. Nečekala ani na vyzvání a s širokým úsměvem vzala za kliku. Vešla dovnitř, plná energie a očekávání, že dostane přesný rozpis natáčecích dnů. Už si připravovala otázku, zda se bude první natáčecí den odehrávat v ateliéru, nebo v exteriéru. Úsměv jí ale na rtech okamžitě zamrzl.

Něco nebylo v pořádku.

Viktor Král neseděl za svým stolem. Stál u vysokého okna zády k místnosti a díval se ven na šedivé nádvoří. Ramena měl svěšená a v ruce držel skleničku s něčím ostrým, i když bylo teprve deset hodin dopoledne. Na stole ležela otevřená láhev, vedle ní několik rozházených papírů a popelník. V kanceláři bylo nezvykle ticho. Dokonce i počítač na stole byl vypnutý.

Když uslyšel kroky, pomalu se otočil. Tvářil se nesmírně zachmuřeně, vrásky na čele měl hlubší než obvykle a vyhýbal se jejímu pohledu. Na okamžik se zdálo, že chce něco říct, ale nakonec jen pevně sevřel rty a položil skleničku na parapet.

„Co se stalo?“ vyhrkla Alena místo pozdravu a ruka jí sjela z popruhu kabelky.

Režisér si těžce povzdechl a přešel ke svému stolu. Neusedl však do koženého křesla, jen se opřel o hranu desky a promnul si unavené oči pod brýlemi. Vypadal jako člověk, který celou noc nespal a který se už několik hodin odhodlává k nepříjemnému rozhovoru.

„Posaď se, Aleno,“ řekl tichým, stísněným hlasem. „Prosím, sedni si.“

Alena zůstala stát. V hlavě se jí začaly rodit nejrůznější možnosti a každá další byla horší než ta předchozí. Možná se něco stalo s financováním.

Možná někdo onemocněl. Nebo se natáčení odložilo. Přesto se snažila zachovat klid. Vždyť jí přece neměli co vytknout. Konkurs dopadl výborně a sama dobře věděla, že režisér byl s jejím výkonem nadmíru spokojený.

„Nechci si sedat," odpověděla ostře a v břiše jí nepříjemně sevřelo. „Prosím vás, řekněte, co se děje. Zrušili natáčení? Došly peníze?"

„Ne, natáčení běží dál, v pondělí začínáme přesně podle plánu," zavrtěl hlavou Viktor Král a konečně se jí podíval do očí. Byl v nich stud i vztek zároveň. „Nerad to říkám, Aleno, opravdu nerad, ale musím ti oznámit, že hlavní roli bude nakonec hrát Simona Roseová. Jak jistě víš, už se v jedné televizní detektivce proslavila a producenti teď chtějí vsadit na naprostou jistotu."

S Alenou se v tu vteřinu zatočil celý svět. Podlaha pod nohama jako by se propadla o několik metrů dolů. Jen tam stála a otevřela němá ústa. Z hrdla jí nevyšel ani hlásek. Cítila, jak jí krev odtéká z obličeje a konečky prstů jí ledově mrznou. Ještě před několika okamžiky měla pocit, že vstupuje do nejkrásnějšího období svého života. Teď se jí zdálo, že se všechno rozpadlo během jediné věty.

Pomalu sklopila oči k podlaze. Na okamžik se jí zatmělo před očima a musela se opřít o opěradlo jedné z návštěvnických židlí. V uších jí nepříjemně hučelo. Snažila se pochopit, co právě slyšela, ale jednotlivá slova jí nedávala žádný smysl. Simona Roseová? Hlavní role? Jak to mohlo být možné? Vždyť Loren měla hrát ona. Před několika dny jí to všichni potvrdili.

Viktor Král odvrátil zrak k papírům na stole a pokračoval rychlejším, omluvným tónem, jako by to chtěl mít co nejdříve za sebou.

„Objevil se včera večer nový, nesmírně důležitý sponzor. Položil na stůl polovinu chybějícího rozpočtu, ale měl jednu jedinou podmínku. Trvá na tom, aby Loren hrála Simona. Marek Tichý i celé vedení produkce na to okamžitě kývli, protože se tím urychlí natáčení."

Alena pomalu zvedla hlavu. Stále nemohla uvěřit tomu, co slyší. Všechno se odehrálo bez jejího vědomí, bez jediného telefonátu nebo upozornění.

Někdo jednoduše rozhodl, že už se do hlavní role nehodí, a její místo přidělil jiné herečce. Jako by těch sedm dní příprav, její nadšení a práce neměly vůbec žádnou hodnotu.

„Proč?“ zašeptala Alena, sotva slyšitelně. „Proč zrovna ona? Vždyť jste říkal, že já jsem ideální Loren.“

Režisér se ošil a nervózně si odkašlal. Bylo vidět, že se mu ta slova příčí, ale musel je vyslovit. Několikrát se nadechl, jako by hledal vhodnější způsob, jak jí celou situaci vysvětlit.

„Sponzor argumentoval tím, že Simona je na plátně výrazně pohlednější. Řekl doslova, že ty jsi jen kost a kůže, že na tobě není nic ženského, co by přitáhlo diváky do kin. Zatímco Simona je velice půvabná, plných tvarů, a i když je o dva roky starší než ty, je to navíc zkušená a prověřená herečka, která vyprodává kina.“

Ta slova na Alenu zapůsobila jako další rána. Na okamžik měla pocit, že se přeslechla. Kost a kůže. Nic ženského. Výrazně pohlednější. Jednotlivé výrazy se jí začaly vracet v hlavě a s každým opakováním bolely víc. Nikdy se nepovažovala za žádnou krásku, ale ani ji nenapadlo, že by její vzhled mohl být důvodem k tak ponižujícímu rozhodnutí.

Podvědomě si přitiskla ruce k bokům. Najednou si začala uvědomovat vlastní štíhlou postavu, úzká ramena a drobný hrudník. Vždycky jí připadalo, že právě její vzhled jí v herectví může pomáhat. Byla zvyklá hrát inteligentní, energické a trochu neústupné ženy. A přesně taková měla být i Loren. Nikdy ji nenapadlo, že někdo bude její tělo posuzovat jako nedostatečně ženské pro filmovou roli.

Alena ještě otřesená mlčela. Stála uprostřed kanceláře jako solný sloup. Dívala se na režiséra a v hlavě jí to šrotovalo naprázdno. Měla za to, že si z ní snad dělá nějakou krutou, zvrácenou legraci. Čekala, že se za chvíli usměje, že ze skříně vyskočí producent s kamerou a řeknou, že je to jen zkouška její odolnosti.

Jenže Viktor se neusmíval. Jeho výraz zůstával vážný a sklenička na parapetu byla stále na stejném místě. V kanceláři panovalo tíživé ticho,

které přerušovalo jen vzdálené zvonění telefonu na chodbě. Alena si uvědomila, že se jí začínají třást kolena. Chtěla něco říct, bránit se, položit režisérovi další otázky, ale nedokázala ze sebe dostat jediné souvislé souvětí.

„Nenechám tě, ale na holičkách," dodal Viktor rychle a natáhl k ní ruku s novým výtiskem scénáře. „Přepsali jsme přes noc obsazení. Budeš hrát vedlejší roli. Podřízenou Loren, vyšetřovatelku Annu. Má tam docela dost prostoru, ve třetím dějství dokonce vede vlastní výslech."

Alena se podívala na ten modrý svazek papírů, který jí nabízel, a pak zpátky do jeho očí. Nový scénář vypadal téměř stejně jako ten původní, který měla doma pečlivě popsaný a prostudovaný. Jenže teď už pro ni představoval něco úplně jiného. Nebyl symbolem vysněné příležitosti, ale důkazem, že ji někdo během jediné noci odsunul na vedlejší kolej.

Najednou jí došlo, že to není žádný vtip. Všechno se v ní zlomilo a studená hrůza se okamžitě proměnila ve spalující vztek.

„To myslíte vážně?" vybuchla, až se tabulky v oknech zatřásly. „Vždyť jste mi tu roli před týdnem dali! Tleskali jste mi! Vypadali jste naprosto spokojeně, říkal jste, že přesně takovou ženskou jste si přál! Tehdy vám nevadilo, že mám malá prsa a že jsem hubená! To přece nemůžete myslet vážně, Viktore!"

Její hlas se odrážel od stěn kanceláře a s každým dalším slovem nabýval na síle. Už se nesnažila ovládat. Všechno, co v sobě poslední minuty dusila, se začalo drát ven. V očích se jí objevily slzy, ale odmítala je setřít. Nechtěla před Viktorem vypadat slabě. Nechtěla mu dát najevo, jak moc ji jeho oznámení zasáhlo.

„Aleno, pochop to, já jsem jen najatý režisér," rozhodil rukama Viktor Král a hlas mu také stoupl. „Nemám v tomhle filmu vlastní peníze. Kdybych se vzepřel, vyhodí mě z placu stejně rychle jako tebe a najmou si nějakého poslušného řemeslníka. Buď rozumná. Budeš hrát Annu, je to skvělá příležitost se ukázat."

„Skvělá příležitost?“ zopakovala nevěřícně a hořce se zasmála. „Vy tomu opravdu říkáte skvělá příležitost? Před týdnem jste mi tvrdil, že jsem přesně ta herečka, kterou pro Loren hledáte. A teď mi nabízíte roli její podřízené, jako byste mi tím prokazoval nějakou laskavost!“

Viktor otevřel ústa, ale Alena ho nenechala pokračovat.

„A co mám jako dělat? Mám vám poděkovat? Mám být šťastná, že mě po tom všem necháte alespoň někde ve filmu? Vždyť jste mě nechali celý týden připravovat se na hlavní roli. Každý den jsem nad tím seděla několik hodin. A vy jste mezitím někde za mými zády rozhodovali, že už mě vlastně nepotřebujete!“

„Tak to nebylo,“ pokusil se namítnout režisér.

„Ale přesně tak to bylo!“

Alena udělala několik kroků směrem ke stolu a prudce položila kabelku na jeho desku. Z jejího pohledu zmizela veškerá nejistota. Zůstalo jen hluboké rozhořčení a pocit nespravedlnosti. Připadala si jako někdo, koho si pozvali, aby mu oznámili, že jeho práce, čas ani schopnosti nikoho nezajímají.

„Seru vám na Annu!“ vykřikla Alena a do očí jí vyhrkly horké slzy ponížení a vzteku. „Strčte si tu svoji posranou Annu do prdele, i s celým vaším sponzorem!“

Viktor sebou trhl. Ještě chvíli na ni hleděl s pootevřenými ústy, jako by podobnou reakci vůbec nečekal. Potom si unaveně promnul čelo.

„Aleno, nedělej ukvapená rozhodnutí. Zkus se na to podívat s odstupem. Pořád je to velký film. Může ti to pomoct v kariéře. Aspoň si ten scénář vezmi a přečti si ho. Třeba si to rozmyslíš.“

„Seru na vás!“

Alena se vztekle podívala na modrý svazek papírů, který stále ležel na stole. Pak zavrtěla hlavou a odvrátila se. Neměla nejmenší chuť číst další

řádky příběhu, ve kterém jí někdo přidělil místo druhé ženy. Všechno, co na té roli milovala, bylo pryč. A s tím i její chuť spolupracovat s lidmi, kteří dokázali tak snadno změnit své rozhodnutí.

Otočila se na podpatku, prudce trhla kabelkou, poté dveřmi a utekla z jeho kanceláře. Dveře za sebou nechala otevřené, ale vůbec jí to nevadilo. Běžela chodbou pryč, rozmazaným pohledem sotva viděla na cestu. Několik zaměstnanců se za ní překvapeně otočilo. Jedna mladá asistentka, která právě vycházela z vedlejší kanceláře, raději ustoupila stranou, aby do ní Alena nevrazila.

Srdce jí bušilo jako splašené a v uších jí hučelo vlastní ponížení. Kabelku měla přehozenou přes rameno a jednou rukou si zakrývala ústa, aby se nerozplakala ještě hlasitěji. Slzy jí stékaly po tvářích a zanechávaly tmavé stopy na líčení. Snažila se je setřít, ale přibývaly rychleji, než je stačila otírat.

Na konci chodby, u vchodu do hereckých šaten, do někoho prudce narazila. Náraz byl tak nečekaný, že Alena zavrávorala a málem ztratila rovnováhu. Kabelka jí sklouzla z ramene a narazila do stehna. Vůbec se nedívala před sebe. Měla hlavu skloněnou, oči zalité slzami a v uších jí stále doznívala slova Viktora Krále. Chtěla se jen co nejrychleji dostat pryč z budovy, pryč od všech těch lidí, kteří ji právě ponížili.

„Pozor, kudy chodíš!“ ozval se ostrý, nakřáplý ženský hlas.

Alena zvedla hlavu a otřela si rukávem slzy z tváří. Před ní stála Simona Roseová. Na okamžik se jí zdálo, že se jí snad všechno jen zdá. Právě o téhle ženě před chvílí mluvil Viktor Král. Právě ona jí měla přebrat roli, na kterou se celý týden připravovala. A teď se před ní objevila osobně, jako by jí osud chtěl ještě jednou připomenout, o co všechno přišla.

Byla to opravdu velice krásná žena, přesně taková, jakou ji před chvílí popsal režisér. Měla dlouhé, husté světle hnědé vlasy, které jí v dokonalých vlnách spadaly na ramena, pronikavé modré oči, velká prsa rýsující se pod upnutým kašmírovým svetrem, štíhlý pas a nekonečně dlouhé nohy v kožených kozačkách. Na sobě měla rozepnutý drahý béžový kabát, který jí dokonale ladil s kabelkou známé módní značky. Na zápěstí